

Sygn. akt VI GC 1861/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 4 200 złotych (cztery tysiące dwieście złotych) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 447,69 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1861/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 czerwca 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4 943,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 05 czerwca 2014 roku na skutek kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność W. M.. Sprawcą przedmiotowej kolizji był kierujący pojazdem posiadający ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu warsztatowi naprawczemu prowadzonemu przez S. S. i dniu 26 czerwca 2014 roku wynajął od powoda pojazd zastępczy przystosowany do nauki jazdy na okres od dnia 26 czerwca 2014 roku do 12 lipca 2014 roku. Powód z tytułu

najmu pojazdu zastępczego wystawił poszkodowanemu fakturę numer (...) na kwotę 5 950 złotych brutto, przy czym powód ograniczył okres najmu do 16 dni, co oznacza, że całkowity koszt najmu pojazdu zastępczego wynosi kwotę 5 600 złotych brutto.

Pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przyznał tytułem odszkodowania obejmującego zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 1 050 złotych przyjmując jako uzasadniony okres najmu 3 dni przy zastosowaniu stawki dobowej w kwocie 284,55 złotych netto. Powód domagał się także zwrotu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu na trasie E. – G. – E. w kwocie 393,60 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 19 lipca 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 3322/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 16 dni, a także zasadność roszczenia powoda o zwrot kosztów holowania pojazdu wskazując, że pojazd nadawał się do dalszej eksploatacji i brak było uzasadnienia dla jego holowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 czerwca 2014 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) będący własnością W. M. i O. M. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Akademia (...), (...) spółka cywilna.

Odpowiedzialność za uszkodzenie tego pojazdu ponosił sprawca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne, a nadto: wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym – k. 13 akt, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 14-15 akt

Poszkodowani W. M. i O. M. wykorzystywali pojazd marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) w prowadzonej działalności gospodarczej do praktycznej nauki jazdy

kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 14-15 akt, zeznania świadka W. M. – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – k. 120-122 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:43-00:12:16)

Po kolizji pojazd marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) został zaholowany z G. do zakładu naprawczego w E..

W dniu 19 sierpnia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił O. M. i W. M. z tytułu holowania pojazdu na trasie E. – G. – E. fakturę numer (...) na kwotę 393,60 złotych brutto.

faktura – k. 56 akt, zeznania członka zarządu powoda B. K. – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – k. 120-122 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:16-00:23:00)

W dniu 26 czerwca 2014 roku poszkodowani W. M. i O. M. zlecili naprawę uszkodzonego pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) zakładowi naprawczemu prowadzonemu w E. przez S. S..

Z tytułu naprawy pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) wystawiona została faktura numer (...) na kwotę 3 693,47 złotych brutto.

karta naprawy pojazdu – k. 23 akt, kalkulacja naprawy numer – k. 19-21 akt, faktura – k. 22 akt, wycena szkody w pojeździe – k. 17-18 akt

W dniu 26 czerwca 2014 roku poszkodowany W. M. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten przystosowany był również do praktycznej nauki jazdy.

Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy najemca zobowiązał się zapłacić wynajmującemu czynsz najmu za zastępczy pojazd specjalny w wysokości wynikającej z cennika najmu zastępczego pojazdu specjalnego z OC sprawcy (załącznik numer 3).

Jednocześnie z uwagi na okoliczność, iż w dniu zawarcia umowy najmu stronom nie był znany okres trwania najmu zastępczego pojazdu specjalnego strony postanowiły, że wysokość łącznego czynszu najmu zostanie określona w dniu zwrotu zastępczego pojazdu specjalnego. Najemca oświadczył, iż akceptuje stawki czynszu najmu za zastępczy pojazd specjalny zawarte w cenniku, który otrzymał i z którym się zapoznał.

umowa najmu zastępczego pojazdu specjalnego wraz załącznikami – k. 26-29 akt

W tym samym dniu, tj. w dniu 26 czerwca 2014 roku poszkodowani W. M. i O. M. zawarli z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 05 czerwca 2014 roku od sprawcy szkody ubezpieczonego w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

umowa cesji wierzytelności – k. 28 akt

Umowa najmu pojazdu zastępczego zakończyła się z dniem 12 lipca 2014 roku o godzinie 11.00.

W dniu 18 lipca 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił W. M. i O. M. fakturę numer (...) na kwotę 5 950 złotych brutto tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 26 czerwca 2014 roku do dnia 12 lipca 2014 roku (po stawce w kwocie 350 złotych brutto).

kalendariusz najmu zastępczego pojazdu specjalnego – k. 24 akt, karta wydania i zwrotu samochodu zastępczego – k. 32 akt, oświadczenie dotyczące długości najmu zastępczego pojazdu specjalnego i cesji wierzytelności – k. 33 akt, faktura – k. 50 akt, zeznania świadka W. M. – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – k. 120-122 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:43-00:12:16), zeznania członka zarządu powoda B. K. – protokół rozprawy z dnia 14 marca 2018 roku – k. 120-122 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:16-00:23:00)

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2014 roku Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przyznał odszkodowanie w kwocie 1 050 złotych brutto uznając okres 3 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce w kwocie 350 złotych brutto.

decyzja – k. 54 akt, potwierdzenie przelewu – k. 53 akt

Pojazd marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 05 czerwca 2014 roku nie posiadał uszkodzeń o ostrych krawędziach, które mogłyby być zagrożeniem w przypadku kontaktu z pieszym, czy innym uczestnikiem ruchu drogowego. Zderzak tylny odstawał nieznacznie od linii błotnika, ale jego zamocowanie było na tyle pewne, że nie uniemożliwiało oceny stanu zaczepów wewnętrznych, których uszkodzenie ujawniło się dopiero po jego demontażu. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że zderzak tylny nie był wystarczająco trwale związany z nadwoziem, co skutkowałoby ryzykiem wyczepienia się zagrażającym oderwanie się tego elementu podczas jazdy.

Na dokumentacji fotograficznej widoczna jest lokalizacja zaworu tankowania gazu LPG w zderzaku tylnym w jego dolnej części. Na podstawie zdjęć nie można potwierdzić, że element ten znajdował się w strefie bezpośredniego kontaktu kolizyjnego, ponieważ nie stwierdzono uderzenia w koło tylne, kontakt kolizyjny w tym rejonie jest bardzo mało prawdopodobny, co potwierdza też zakres uszkodzeń uwzględniony kosztorysem naprawy. Ponieważ zaś nie doszło do oderwania zderzaka, nie wystąpiło też ryzyko naruszenia mocowania zaworu, czy przewodu tankowania gazu. Niewielka deformacja poszycia zderzaka tylnego w części górnej nie może wpłynąć negatywnie na zawór LPG, czy też jego zamocowanie. W ocenie biegłego sądowego nie istniało ryzyko rozszczelnienia przedmiotowego elementu,

uszkodzenia instalacji LPG nie były zgłaszane, a ewentualne obawy można było zweryfikować czujnikiem gazu na dowolnej stacji diagnostycznej, wobec czego brak było podstaw do wyłączenia pojazdu z eksploatacji.

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) pozostający w związku z usunięciem uszkodzeń po kolizji z dnia 05 czerwca 2014 roku wynosił 15 dni kalendarzowych, z uwzględnieniem, iż pojazd mógł być przekazany do zakładu naprawczego w dniu 28 czerwca 2014 roku tj. w dniu, w którym zakład naprawczy miał dyżur, przed umówionymi oględzinami pojazdu

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 128-136 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego P. C. – k. 151-155 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny, Sąd ustalił na podstawie powyższych dowodów z dokumentów, w tym znajdujących się w aktach szkody, przedłożonych przez strony w toku postępowania, a które nie były przez strony kwestionowane, a nadto nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, wobec czego brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Nie miała również istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przedłożona przez powoda opinia biegłego sądowego sporządzona na potrzeby innego postępowania, albowiem zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998 roku (sygn. akt I CKN 922/97) taka opinia złożona do akt sprawy nie ma charakteru dowodu z opinii biegłego sądowego, gdyż Sąd rozpoznający daną sprawę nie wydał uprzednio postanowienia w przedmiocie dopuszczenia tego dowodu, nie wyznaczył tego biegłego sądowego i nie określił mu przedmiotu i granic, w jakich ma się on wypowiedzieć. Takiej opinii przysługuje więc wyłącznie walor twierdzeń strony stanowiąc uzasadnienie jej stanowiska w sprawie. Jest to zasadne tym bardziej, że przedłożona w sprawie opinia dotyczyła badania przez biegłego sądowego wysokości stawek za najem pojazdu zastępczego, podczas gdy w niniejszej sprawie wysokość stawki w kwocie 350 złotych brutto nie była kwestionowana.

Pozostałe dokumenty, w tym decyzje dotyczące wysokości odszkodowania przyznawanego w innych sprawach przez pozwanego i innych ubezpieczycieli, nie miały znaczenia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na uznanych za wiarygodne zeznaniach świadka W. M. w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził okoliczności związane z wykorzystywaniem pojazdu do praktycznej nauki jazdy, a także z kompleksowym korzystaniem z usług powoda w sytuacji uszkodzenia pojazdów.

Odnosnie zeznań członka zarządu powoda B. K., to jakkolwiek Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne, to nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie, tj. uzasadnionego w okolicznościach niniejszej sprawy okresu najmu pojazdu zastępczego, mając na uwadze, że członek zarządu powoda wiedzę o przebiegu procesu naprawy uszkodzonego pojazdu czerpał jedynie z dokumentacji prowadzonej przez powoda, zaś odnosnie wskazywanej przez niego okoliczności, że uszkodzenia pojazdu dyskwalifikowały tenże pojazd z dalszego użytkowania Sąd uznał to jedynie za prywatną ocenę, albowiem ustalenie tych okoliczności niewątpliwie wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że wskazywana przez powoda okoliczność, że w przypadku, gdy wynajmowany jest od powoda pojazd zastępczy, to pojazd uszkodzony jest oddawany do naprawy we współpracującym z powodem zakładem naprawczym w E., który traktuje wówczas naprawę priorytetowo i nie dopuszcza się zwłoki na żadnym etapie naprawy, a która to okoliczność miała uzasadniać holowanie pojazdu z miejsca zdarzenia do E., nie miała ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec ustalenia przez biegłego sądowego, że brak było podstaw do wyłączenia pojazdu z eksploatacji, jak również z uwagi na fakt, że umowa cesji wierzytelności obejmowała jedynie przeniesienie prawa do domagania się zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 05 czerwca 2014 roku od sprawcy szkody ubezpieczonego w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W., nie obejmowała

zaś roszczenia o zwrot kosztów związanych z holowaniem pojazdu do zakładu naprawczego, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniemi wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Biegły sądowy na podstawie akt sprawy ustalił, że celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) pozostający w związku z usunięciem uszkodzeń po kolizji z dnia 05 czerwca 2014 roku wynosił 15 dni kalendarzowych, z uwzględnieniem, iż pojazd mógł być przekazany do zakładu naprawczego w dniu 28 czerwca 2014 roku tj. w dniu, w którym zakład naprawczy miał dyżur, przed umówionymi oględzinami pojazdu.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 17 lipca 2018 roku” (data prezentaty: 2019-07-19) pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zakwestionował ustalony przez biegłego okres najmu pojazdu zastępczego wskazując, że skoro pojazd po szkodzie z dnia 05 czerwca 2014 roku był jezdny, niezasadne jest uwzględnienie 2 dni wynikających z wstawienia pojazdu do zakładu naprawczego w sobotę w dniu 28 czerwca 2018 roku.

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie kwestionował ustaleń biegłego sądowego w zakresie ustalającym zasadny okres najmu pojazdu zastępczego, wskazał jedynie, że poszkodowany nie będąc specjalistą z zakresu techniki motoryzacyjnej mając na uwadze lokalizację uszkodzeń posiadał uzasadnione obawy dalszego użytkowania pojazdu, co stanowi o tym, że okres 17 dni najmu pojazdu zastępczego był okresem uzasadnionym.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy wskazał, że skoro oględziny rzeczoznawcy odbyły się w dniu 30 czerwca 2014 roku, to niewątpliwie poszkodowany musiałby zapewnić obecność uszkodzonego pojazdu w tym dniu w warsztacie, ewentualnie gdyby kolidowało to z uzgodnionym grafikiem zajęć własnych, musiałby odstawić pojazd uszkodzony w ostatnim możliwym terminie poprzedzającym datę oględzin, a więc w dniu 28 czerwca 2014 roku. Jednocześnie biegły sądowy wskazał, że uzasadnione jest uwzględnienie jednego dnia organizacyjnego na czynności związane nie tylko z faktycznym przekazaniem pojazdu, ale też z czynnościami związanym z formalnościami biurowymi w toku likwidacji szkody. Biegły sądowy wskazał również, że kilkutygodniowy okres użytkowania poprzedzający przekazanie pojazdu do zakładu naprawczego umożliwiał weryfikację organoleptyczną, a ewentualne wątpliwości można było rozwiązać uzyskując wyczerpującą informację w warsztacie w czasie wstępnych oględzin i przy dokonywaniu oceny stanu uszkodzeń.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 14 marca 2018 roku Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego mimo prawidłowego wezwania nie stawily się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 maja 2019 roku Sąd oddalił wniosek o sprostowanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 3322/17 mając na uwadze, że w związku ze skutecznym wniesieniem przez pozwanego sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty, stosownie do dyspozycji art. 505 § 1 k.p.c., przedmiotowy nakaz zapłaty utracił moc, a zatem wniosek uznać należało za bezprzedmiotowy.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4 943,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, tytułem pozostałej części odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego oraz kwoty 393,60 złotych tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 16 dni, a także zasadność roszczenia powoda o zwrot kosztów holowania pojazdu wskazując, że pojazd nadawał się do dalszej eksploatacji i brak było uzasadnienia dla jego holowania.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanego.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanych W. M. i O. M. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 05 czerwca 2014 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela.

W tym miejscu jedynie na marginesie wskazać należy, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawił poszkodowanemu fakturę uwzględniającą stawkę najmu w kwocie 350 złotych brutto (której wysokość nie była w sprawie kwestionowana) oraz okres najmu wynoszący 17 dni. Jednocześnie, jak wynikało z treści pozwu, w niniejszej sprawie powód domagał się odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego trwającego 16 dni (przy stawce w kwocie 350 złotych brutto), przy uwzględnieniu wypłaconej już przez ubezpieczyciela kwoty 1 050 złotych, a zatem kwoty 4 550 złotych.

Rozstrzygając kwestię uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. pojazdu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) pozostający w związku z usunięciem uszkodzeń po kolizji z dnia 05 czerwca 2014 roku wynosił 15 dni kalendarzowych, z uwzględnieniem, iż pojazd mógł być przekazany do zakładu naprawczego w dniu 28 czerwca 2014 roku tj. w dniu, w którym zakład naprawczy miał dyżur, przed umówionymi oględzinami pojazdu. Nie powielając przytoczonej w powyższej części uzasadnienia argumentacji wskazać należy, że założenia i wnioski biegłego sądowego Sąd w całości podziela. Wskazać przy tym należy, że biegły sądowy szczegółowo wyjaśnił w swojej opinii głównej i opinii uzupełniającej, że pojazd mógł być przekazany do serwisu w dniu 28 czerwca 2014 roku tj. w dniu, w którym warsztat miał dyżur, przed oględzinami, które odbyły się w dniu 30 czerwca 2014 roku, wobec czego uwzględnił w swojej opinii okres od dnia 28 czerwca 2014 roku do dnia 12 lipca 2014 roku jako zasadny okres najmu pojazdu zastępczego. Ze względu na charakter wykorzystania pojazdu i konieczność zorganizowania zastępstwa w sposób umożliwiający pogodzenie tego z grafikiem zajęć z kursantami, zasadne było uwzględnienie jednego dnia organizacyjnego przed dniem oględzin. Ze względu zaś na trwałe uszkodzenie mocowań zdjęcie zderzaka z pojazdu mogło uniemożliwić jego ponowne osadzenie w sposób pewny, bez obawy o normalne użytkowanie pojazdu. Z kolei bez demontażu zderzaka właściwa ocena jego stanu nie była możliwa, dlatego okres oczekiwania na powtórny przyjazd rzeczoznawcy bez możliwości użytkowania pojazdu uznać należało również za uzasadniony.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (15 dni) oraz stawki w kwocie 350 złotych brutto, a zatem kwotę 5 250 złotych netto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 1 050 złotych, a zatem żądanie powoda odnośnie odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego było zasadne jedynie w zakresie kwoty 4 200 złotych.

Odnosząc się natomiast do żądanych przez powoda kosztów holowania pojazdu marki T. model Y. o numerze rejestracyjnym (...) do warsztatu w E., to żądanie w tym zakresie nie było zasadne.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego przedmiotowy pojazd po kolizji z dnia 05 czerwca 2014 roku nie posiadał uszkodzeń o ostrych krawędziach, które mogłyby być zagrożeniem w przypadku kontaktu z pieszym, czy innym uczestnikiem ruchu drogowego. Zderzak tylny odstawał nieznacznie od linii błotnika, ale jego zamocowanie było na tyle pewne, że nie uniemożliwiało oceny stanu zaczepów wewnętrznych, których uszkodzenie ujawniło się dopiero po jego demontażu. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że zderzak tylny nie był wystarczająco trwale związany z nadwoziem, co skutkowałoby ryzykiem wyczepienia się zagrażającym oderwaniem się tego elementu podczas jazdy. Nadto biegły sądowy wskazał, że na dokumentacji fotograficznej widoczna jest lokalizacja zaworu tankowania gazu LPG w zderzaku tylnym w jego dolnej części. Na podstawie zdjęć nie można potwierdzić, że element ten znajdował się w strefie bezpośredniego kontaktu kolizyjnego, ponieważ nie stwierdzono uderzenia w koło tylne, kontakt kolizyjny w tym rejonie jest bardzo mało prawdopodobny, co potwierdza też zakres uszkodzeń uwzględniony kosztorysem naprawy. Ponieważ zaś nie doszło do oderwania zderzaka, nie wystąpiło też ryzyko naruszenia mocowania zaworu, czy przewodu tankowania gazu. Niewielka deformacja poszycia zderzaka tylnego w części górnej nie może wpłynąć negatywnie na zawór LPG, czy też jego zamocowanie. W ocenie biegłego sądowego nie istniało

ryzyko rozszczelnienia przedmiotowego elementu, uszkodzenia instalacji LPG nie były zgłaszane, a ewentualne obawy można było zweryfikować czujnikiem gazu na dowolnej stacji diagnostycznej, wobec czego brak było podstaw do wyłączenia pojazdu z eksploatacji. Możliwe było więc przekazanie pojazdu do naprawy po zgłoszeniu szkody i ustaleniu terminu oględzin. Biegły sądowy wskazał również, że kilkutygodniowy okres użytkowania poprzedzający przekazanie pojazdu do zakładu naprawczego umożliwiał weryfikację organoleptyczną, a ewentualne wątpliwości można było rozwiązać uzyskując wyczerpującą informację w warsztacie w czasie wstępnych oględzin i przy dokonywaniu oceny stanu uszkodzeń, stąd też argument o subiektywnym przekonaniu powoda o konieczności wyłączenia pojazdu z ruchu drogowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać również należy, że posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo, zaś okoliczności te Sąd bierze pod rozwagę z urzędu. Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływające z prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie.

Jak podkreśla się w orzecznictwie i literaturze przedmiotu w wyniku przelewu wierzytelności przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00, LEX numer 52661). Cesjonariusz nabywa więc wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu, zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynika, że w dniu 26 czerwca 2014 roku poszkodowani W. M. i O. M. zawarli z powodem umowę cesji wierzytelności w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 05 czerwca 2014 roku od sprawcy szkody ubezpieczonego w Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. Powyższe zaś oznacza, że przedmiotem przedmiotowego przelewu nie była więc objęta wierzytelność z tytułu kosztów holowania pojazdu do zakładu naprawczego, a zatem i z tej przyczyny żądanie powoda zwrotu kosztów holowania pojazdu było niezasadne.

Uwzględniając powyższe rozważania i zasadność roszczenia powoda w zakresie żądania kwoty 4 200 złotych, w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 4 200 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie drugim wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia, zgodnie z którą to zasadą każda ze stron powinna ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 84,96 % (zasądzona kwota stanowi 84,96% kwoty dochodzonej pozwem). Natomiast pozwany wygrał sprawę w 15,04%, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił przedmiotowe skierowane przeciwko niemu powództwo. W świetle powyższego powodowi należy się zwrot w 84,96% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów w 15,04%.

Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 1 866,30 złotych (248 złotych – opłata sądowa od pozwu, 900 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 701,30 złotych – wynagrodzenie biegłego sądowego zgodnie z postanowieniami z dnia 15 marca 2018 roku (k. 124 akt) i z dnia 20 września 2018 roku (k. 144 akt), zaś koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 917 złotych (900 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa).

Powodowi zatem należy się kwota 1 585,61 złotych tytułem zwrotu w 84,96% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się kwota 137,92 złotych tytułem zwrotu w 15,04% poniesionych przez niego kosztów. Kompensując obie kwoty pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 1 447,69 złotych, którą Sąd zasądził w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 16 maja 2019 roku